

Reactie op internetconsultatie Nieuwe Wajong

integratie gaat het makkelijkste op plekken waar je welkom bent, dit lijkt een open deur maar heeft wel een kern van waarheid.

Mijn levensmotto is mijn beperking beperkt niet mijn ambitie en toch ben ik bang dat de nieuwe regeling rondom de Wajong mijn ambities om iets van het leven te maken steeds verder zal gaan beperken.

Gelukkig heb ik verdien capaciteit, en die probeer ik volledig in te zetten door 24 uur per week te werken. En toch legt de overheid bij mij alle verantwoordelijkheden neer om ervoor te zorgen dat ik financieel het hoofd boven water hou.

De kosten voor het leven met een handicap zijn hoog, mijn verwarming moet hoger staan vanwege mijn spasticiteit, mijn lijf functioneert niet in de kou.

Door de draaicirkel van mijn rolstoel heb ik een grotere woning nodig, en ja er is huurtoeslag en zorgtoeslag maar dat dekt lang niet alle extra kosten die ik maak.

Helaas is het mij niet gelukt om in mijn eigen woonplaats werk te vinden hierdoor ben ik afhankelijk van het openbaar vervoer. Dit is verre van toegankelijk en heeft niets te maken met deze regelgeving maar wel met mijn leven op zich. Als ik gewoon volgens het wettelijk minimumloon zou worden betaald kan ik zelf een aantal zaken beter organiseren dan dat dit nu het geval is.

De nieuwe regeling waarover deze internetconsultatie gaat moet ervoor zorgen dat de regels steeds meer gelijk getrokken worden met de bijstand en andere regelingen, maar de situatie van mensen met een handicap is niet te standaardiseren.

Er wordt veel over maatwerk gesproken maar deze nieuwe wetgeving gaat hieraan voorbij. Ik weet het, het is een totale andere discussie maar ik zou nogmaals via deze weg willen pleiten voor het onderzoek naar een basisinkomen. Dit kan werkende armoede voorkomen, ik werk naar vermogen en werken zou volgens de huidige beleidsmakers moeten lonen. Ik vraag mij af of dit gaat lukken binnen de nieuwe regelgeving.

Als laatste punt van aandacht wil ik graag gezien het bovenstaande nogmaals de korting van 5% op de arbeidsongeschiktheidsuitkering bij gebleken arbeidscapaciteit onder uw aandacht brengen. Het voelt als een straf op mijn beperking waar ik niet voor heb gekozen. Ik probeer uit alle macht mee te draaien in de maatschappij. Mocht onverhoopt blijken dat ik er niet in slaag om te kunnen blijven werken in de toekomst vind ik het daarom niet eerlijk dat mijn bewezen arbeidsproductiviteit dan het argument zou blijken te zijn om mij te korten op mijn uitkering. Ik zou graag met minder geld willen uitkomen in de maatschappij maar dat kan alleen als deze zelfde maatschappij mij minder beperkingen oplegt in het participeren. Dit kan door een betere toegankelijkheid van het openbaar vervoer en de maatschappij in het algemeen. Als dat op een goed niveau voor iedereen is geregeld is het terecht om mensen die niet willen te korten op hun uitkering. Dit zou niet moeten gelden voor mensen die niet kunnen. Want integratie en participatie werkt alleen in een maatschappij waar je welkom bent.

Harry Haddering